

ИНФОРМАЦИОННАТА ВОЙНА НА ИСЛЯМСКА ДЪРЖАВА

доц. д-р Цветлин Йовчев Йовчев

Университет по библиотекознание и информационни технологии

INFORMATION WARFARE OF ISLAMIC STATE

Assoc. Prof. Tsvetlin Yovchev Yovchev, PhD

Abstract: *ISIS conducts information hybrid warfare against western civilization. Terror attacks are tool in process of psychological violence and social deprivation. Social crisis and deep change of political system is the purpose of this war.*

Key words: *information warfare, hybrid warfare, ISIS, social conflict*

Поредицата от терористични атаки в Европа организирани от Ислямска държава промениха усещанията, възприятията, моделите на поведение и начина на живот като цяло на западните общества. Можем ли да говорим за война в смисъла и съдържанието на това понятие и ако сме в състояние на война какви са целите, характеристиките и особеностите на тази война? Разработката има за цел да хвърли светлина върху част от тези проблеми.

В основата на всяка война стои социален конфликт, породен от антагонистични противоречия. Възприемането, че интересите, целите, идеите или моделите на поведение на другата страна са неприемливи и не позволяват достигането на собствените цели на общността са в основата на агресивното поведение с използване на крайни форми на насилие. Всички други форми на съперничество извън антагонистичните отношения водят до различни форми на ескалация и разрешаване на конфликта, които не включват която и да е от формите на война. Без наличието на антагонистичен социален конфликт не съществуват предпоставки за започване на война. За да определим противопоставянето в рамките на един социален конфликт като война трябва да са налице следните характеристики: ясно обособени страни с антагонистични противоречия; масовост на конфликта; централизирани и организирани форми на агресивно поведение; прилагане на крайни, колективни форми на насилие; стратегия на воюване (warfare) за разрешаване на конфликта.

Социален конфликт

Социалният конфликт представлява възприемано противоречие в интересите или убеждение в страните в това, че стремежите им не могат да бъдат достигнати едновременно[1]. Той възниква в момента, в който една от страните реши, че претенциите на другата или другите страни са несъвместими с нейните собствени претенции. Уточнението, че става въпрос за възприемано противоречие е важно от гледна точка на това, че възникването и развитието на всеки социален конфликт е резултат от перцепциите на личността и социума за случващото се без значение дали това е реално или не.

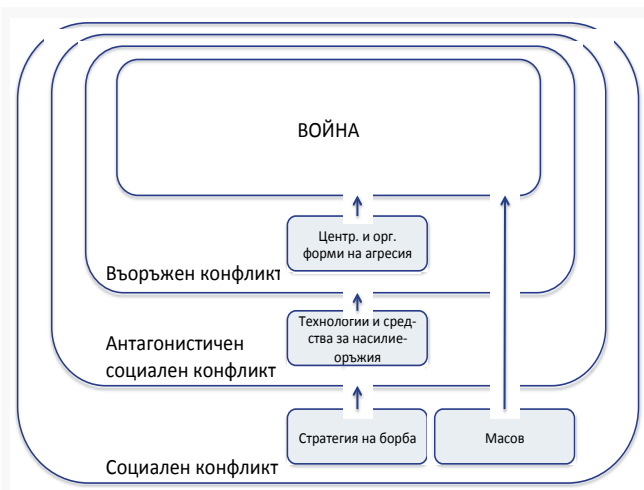
Конфликтите се различават основно по своята продължителност, начина, по който се разрешават, резултатите и последиците от тях[2]. В контекста на войната

към тези характеристики трябва да прибавим и размера, с оглед на числото въввлечени хора.

Когато изследваме социалния конфликт като основа на войните, трябва да отбележим, че не всеки социален конфликт прераства във война. При робството или друга форма на потисничество има ясно обособени страни с антагонистични противоречия, конфликта е масов, използват се крайни форми на насилие и има централизирани и организирани форми на агресивно поведение, но такова социално взаимодействие не може да бъде определено като война. Развитието на конфликта в тази посока зависи от избора на стратегия от участниците в него. Социалните психолози определят три основни стратегии, които страните предприемат за разрешаване на конфликта: борба – налагане на другата страна на собственото решение; отстъпки – намаляване на претенциите до постигане на компромисно решение; разрешаване на проблема – разработване на нови алтернативи, които задоволяват претенциите и на двете страни.

Войната е стратегия на борба и целта на тази борба е придобиване на власт над противника, посредством която да бъде наложено собственото решение. Победата в една война не винаги означава постигане на такова състояние, което удовлетворява изначалните претенции на победителя, но победата означава принуждаване на противника да действа според желанията на победителя. Именно стратегията на борба определя един социален конфликт като **антагонистичен**. Тя неизменно е свързана с някаква форма на насилие и респективно с агресивно поведение, като при войната това се реализира във вида на въоръжен конфликт.

Въоръженият конфликт е форма на антагонистичен социален конфликт, при която страните използват специфични технологии и средства за насилие – оръжия. Това отличава войната от други форми на стратегията на борба, като например конкуренцията в бизнеса. Често в публичното пространство се въвеждат понятия като икономическа или търговска война, които описват изострена форма на бизнес конкуренция между различни икономически субекти. В определени случаи този тип отношения прераства в държавна политика и има масов, организиран и централизиран характер, но дори и тогава понятието война трябва да се разглежда като форма на алегория.

Фиг. 1. Връзка между понятията социален конфликт и война

Оръжията са устройства или системи от устройства, предназначени за унищожение, разрушение или увреждане на живи организми или артефакти.

На основата на горното можем да приемем, че в една война винаги има цели, насочени към унищожение, разрушение или увреждане.

В съвременните войни това може да бъде политическата, финансовата система или споделяната от обществото цивилизационна или идеологичес-

ка парадигма, но войната винаги е свързана с крайни форми на насилие и разрушение.

Сам по себе си въоръженият конфликт все още не означава война. Според някои автори разликата може да се търси в интензивността на конфликта, като определят въоръжените конфликти със среден или висок интензитет като война[3]. С развитието на съвременните оръжейни системи в условията на неефективен международен контрол върху разпространението им трудно можем да определим интензивността като основно различие между двете понятия. Ако съпоставим различни исторически примери от близкото минало можем да изведем две основни характеристики, които определят един въоръжен конфликт като война: масовост по отношение на участващите хора; централизирани и организирани форми на агресивно поведение.

Масовостта на конфликта се определя от броя на участниците, които са въввлечени в него. Сблъсък между улични банди, макар да притежава много от характеристиките на войната не може да бъде определен като война именно поради това, че не е масов. Различните автори, които изследват явлението война, избягват въвеждането на количествен измерител за това кога един конфликт може да се определи като масов. В литературата няма ясно определена граница за числеността на хората участващи в него, но ако изходим от примерите, които разглеждат изследователите, можем да приемем, че един конфликт се превръща в масов когато са въввлечени поне няколко хиляди души.

Ако разгледаме концепцията за „Глобален джихад“, която е в основата на създаването и функционирането на Ислямска държава можем да открием всички описани до тук елементи характерни за една война. Налице е масов социален конфликт, при който една от страните е предприела стратегия на борба. Идеологията на Глобалния джихад проповядва крайна нетърпимост към различните, дори и спрямо тези, които изповядват ислямската религия (например шиити). Това определено характеризира конфликта като антагонистичен. Също така има широко използване на технологии и средства за насилие спрямо другата страна, което дава основание го определим като въоръжен.

Трябва обаче да отбележим, че тероризъм и война не са еквивалентни понятия. При тероризма конфликта не е непременно масов. Също така не винаги е налице и друга основна характеристика на войната – централизираните и организирани форми на агресивно поведение. В структурата на Ислямска държава има обособени звена за командване и координация; ръководство и управление на чуждестранните бойци (foreign fighters); затвори; главно военно командване с подразделения: производство на бомби и импровизирани експлозивни устройства, закупуване и съхранение на оръжия, разузнаване и др., което показва, че и тази последна характеристика е налице.

На основата на горното можем да твърдим, че действията на Ислямска държава срещу западния свят могат да бъдат определени като война. Целите на тази война не се изчерпват с жертвите и материалните разрушения, причинени от терористичните атаки. Те са само средство в една информационна, хибридна война, която цели разрушаване на цивилизационните модели известни като либерална западна цивилизация.

Форми на насилие във войните

Агресивното поведение е неразривно свързано с насилие. Насилието е резултата настъпил от агресивното поведение, изразяващ се в причиняване на вреда на индивид, група или общност. Възможно е да има агресивно поведение, което да не постигне преследваните резултати и да не причини вреда, но ако има насилие, то винаги е резултат от агресия.

Според Световната здравна организация **насилието** е преднамерено използване на физическа сила или власт, действително или във вид на заплаха насочено срещу себе си, срещу друго лице, група лица или общност, резултатът от което се явява (или има голяма вероятност да настъпи) телесни повреди, смърт, психологическа травма, отклонение в развитието или друг вид вреда[4].

Понятието насилие не съществува извън личността и респективно обществото. В зависимост от механизма на въздействие върху личността, насилието може да се разграничи в три основни категории: физическо; психическо и психологическо; принудителна депривация. Най-често войната се свързва с **физическо насилие**, което се проявява под формата на причиняване на смърт, нараняване, травма или друго физиологично увреждане. **Психическото насилие** е свързано с въздействие върху човешкия мозък, целящо да наруши, временно или постоянно, способностите на високоорганизираната материя да отразява обективния свят. При **психологическото насилие** има въздействие върху процеса на когнитивно обработване на информацията, като най-често това се проявява като предизвикване на определен вид негативни емоции като страх, мъка или друг вид страдание, който не е пряко свързан с нараняване или болка.

Съществува и друг вид психологическо насилие, който се проявява като целенасочено въздействие, целящо разрушаване или затормозяване на когнитивния процес или поставянето му под контрол. Резултата от такъв вид психологическо насилие може да се прояви като отклонение в развитието на индивида или обществото (при колективните форми на насилие).

В историята има много примери на целенасоченото налагане и поддържане на парадигми в обществото, с цел придобиване на власт. Още от дълбока древност има примери на създаване и поддържане на представи за устройството и функционирането на света, посредством които е упражнявана власт върху обществото. Този вид психологическо насилие в никакъв случай не е по хуманен от физическото насилие и в много случаи причинява много по-сериозни вреди в развитието на индивида и обществото. Наред с това хората са напълно беззащитни към това насилие, както защото не осъзнават, че спрямо тях се прилага насилие, така също и защото не съществуват защитни средства за човешкото съзнание. Този проблем е разработен в детайли от проф. Семерджиев в книгата му “Информационни войни” в частта „Беззащитният разум”[5].

Друга основна форма на насилие е **принудителната депривация**. Тя се изразява в целенасочено лишаване на личността или обществото от определени блага. Докато при другите два вида насилие въздействието е пряко върху индивида, то при депривацията въздействието е насочено към взаимодействието му с обкръжаващата среда. Лишаването от вещества, необходими за физическо оцеляване, от свобода, от вещи и предмети нужни за ежедневието, от богатство, от сгради, оборудване или информация също е форма на насилие. Принудителната депривация може да се раздели на три основни вида – **материална, социална и информационна**. Първата е свързана с лишаване от всички форми на материални блага и средства за тяхното създаване. При принудителната социална депривация личността, групата или общността се лишават от определени възможности за социално взаимодействие като лишаване от свобода, от права, както и всички форми на дискриминация. Принудителната информационна депривация се изразява в спиране или ограничаване на достъпа изцяло или до определен вид информация. Цензурата е именно такава форма на насилие. Култивирването на невежество в обществото по определени теми е в пряка връзка и с раз-

гледаните по-горе форми на психологическо насилие чрез поставяне под контрол на когнитивния процес.

Различните форми на насилие са взаимно зависими и свързани помежду си. Психологическото насилие може да породи физиологични проблеми или да доведе до депривация. Обратното също е вярно, като и депривацията и нараняванията или уврежданията могат да породят страдание. Такава връзка съществува и между физическото насилие и депривацията. Наранявания, травми или физиологични увреждания могат да предизвикат нарушение в социалното поведение, както и лишаването от блага може да предизвика физически отклонения.

При всяка една война има прояви на организирани, колективни форми на насилие. Световната здравна организация разграничава три основни групи насилие: насочено към себе си; междуличностно; колективно[6]. Колективното насилие се упражнява спрямо големи групи от хора, като често, но не непременно се организира и прилага също от големи групи от хора. В този контекст единичен акт на политическо убийство все още не е война, дори при наличието на всички останали характеристики. Колективното насилие се проявява като: насилствени конфликти между държави или в рамките на дадена държава – войни, тероризъм и др.; държавно насилие – геноцид, репресия, нарушение на човешките права и др.; организирани, насилствени престъпления – бандитизъм, конфликти между организирани престъпни групировки и др.

При информационните войни формите на насилие се проявяват както във физическото пространство, така също и в информационното и когнитивното пространство (понятията ще бъдат изяснени понататък). Във физическото и информационното пространство сблъсъка протича най-вече под формата на електронни войни, кибервойни и разузнавателни операции като формата на насилие основно е принудителна депривация. В когнитивното пространство под формата основно на психологически операции, като се наблюдават всички форми на психологическо насилие, както и принудителна депривация по отношение на информацията.

Терористичните атаки на Ислямска държава по своята същност представляват форми на колективно насилие в трите описани по-горе форми – физическо (смърт, наранявания и разрушения), психологическо (страх, мъка, страдание) и принудителна депривация (основно социална, изразяваща се в ограничаване на възможностите за социално взаимодействие). Въпреки това, че фокуса на западните общества е насочен към първите две форми, то далеч по опасна за западните демокрации е третата. Тя може да доведе до дълбока социална криза в обществата, която да е в основата на разрушаване на съществуващите модели.

Воюване (въоръжена борба)

Както бе посочено по-горе, за да определим фазата на ескалация на един конфликт като война трябва да има централизирани и организирани форми на агресивно поведение. Процесите на вземане на решения както и действията, произтичащи от тях са централизирани, организирани, свързани и координирани. Централизираните и организирани форми на агресивно поведение в една война най-често се описват от понятието воюване (warfare). В литературата могат да се открият много дефиниции на това понятие, които най-често го описват като дейности по борба посредством водене на война, включително оръжията и методите, които се използват[7], военни операции между врагове[8] и др. В някои страни от бившия социалистически блок все още се използва термина въоръжена борба, който смислово не се различава съществено от (warfare). Под въоръжена борба се разбира основна форма на борба във

войната, която се изразява в организирано използване на въоръжените сили за постигане на определени политически и военни цели[9]. Можем да разграничим три основни компонента на воюването: дефиниране на специфични цели за унищожение и разрушение – военни цели; технология на водене на война; изграждане и поддържане на военни ресурси.

Независимо от това дали съответната страна е предприела нападателна или отбранителна стратегия, **военните цели** се дефинират в следните основни направления: Унищожаване на военните ресурси на противника или лишаване на противника от тях по друг начин; нарушаване на технологията на водене на война на противника; разрушаване или затрудняване на когнитивния цикъл при вземане на решение на противника; сломяване на волята за водене на война на противника.

Технологията на водене на война се проявява в три направления: Организация на въоръжените сили – предназначение, състав, структура, дейности и др.; Управление на въоръжените сили – стратегия и тактика; Подготовка за водене на война – алгоритъм на изграждане на способности на основата на наличните ресурси.

Третия основен компонент на воюването е **изграждането и поддържането на военни ресурси**. Военните ресурси според определение на Департамента по отбрана на Съединените щати са военните и цивилни служители, съоръженията, оборудването и консумативите под контрола на департамента[10]. Определението е непълно дори и ако изходим от съвременните концепции за водене на военните действия (C4I модел), тъй като информацията е основен ресурс при водене на бойните действия. В контекста на това можем да дефинираме **военните ресурси** като съвкупност от: хора – щатен и нещатен състав на въоръжените сили; сгради, съоръжения, системи и оборудване (в това число и оръжията); консумативи; информация.

Ако трябва да обобщим, можем да приемем работна дефиниция за **воюването (warfare)** като съвкупност от взаимно свързани процеси, насочени към дефиниране на военни цели, прилагане на специфични технологии на водене на война за постигане на тези цели и изграждане и поддържане на военни ресурси. На основата на казаното до тук може да бъде въведена и следната работна дефиниция на понятието **война**: масов въоръжен конфликт с ясно обособени страни, при който поне една от страните прилага колективно насилие посредством централизирани и организирани форми на агресия.

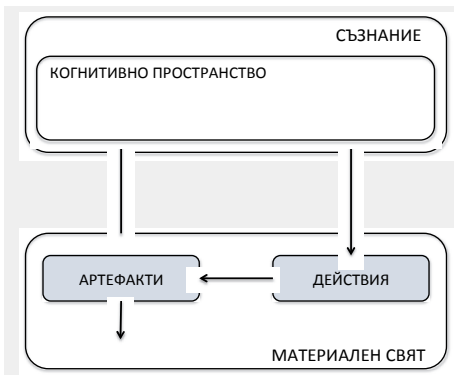
Ислямска държава води война срещу западната цивилизация. Налице е масов конфликт, в който организацията използва оръжие и прилага колективни форми на насилие спрямо изповядващите различна религия. Също така насилието спрямо опонентите се реализира посредством централизирани и организирани форми на агресия. Военните цели на Ислямска държава могат да бъдат разграничени в две основни направления: нарушаване на технологията на водене на бойните действия и сломяване на волята за водене на война. Технологията на водене на война се проявява в три основни направления: организиране и провеждане на терористични нападения; разпространение на сунитския ислям; радикализиране на ислямските общности (и трите могат да бъдат причислени към хибридните форми на войната). Организацията изгражда и поддържа собствени военни ресурси – щатни и нещатни бойци, провежда обучение, закупува и разработва оръжия, разполага със специализирани сгради, съоръжения и оборудване.

Информационна война

Информационната война е елемент от войната, който представлява централизирани и организирани действия, целящи постигане на ефекти в когнитивното прост-

ранство на противника. Процесите във физическото и когнитивното пространство са взаимно свързани и поради тази причина информационните войни имат проявления както във физическото пространство, така също и в информационното и когнитивното пространство. На практика информационната война се води в информационното пространство, но търсените ефекти от нея са в когнитивното пространство – въздействие върху интерпретацията на действителността и решенията в резултат на тази интерпретация.

Поведението на личността е резултат от представите, които са формирани в съзнанието, без значение до каква степен вярно отразяват действителността. Според социологическа теория известна като „Теорема на Томас“, ако човек определи ситуациите като реални, то те са реални по своите последици[11]. С други думи човек предприема действия на основата на това, което вярва че съществува и че се случва. Същото важи в пълна сила и по отношение на обществените процеси.

Фиг. 2. Връзка между процесите в материалния свят и съзнанието

Разглеждайки войната в този контекст можем да я определим като съвкупност от процеси във физическото и в когнитивното пространство, които са взаимно свързани и взаимозависими (фиг.2).

Решенията за това дали да започне или не една война, както и всички последващи действия в нея са на основата на интерпретация на материалния свят и случващото се в него. Промяната на тази представа води до промяна в действията, а от там и в резултатите от тях. На фиг.2 в понятието артефакти се влага по-общ смисъл, който обхваща всички резултати от човешките действия. Всеки един от тези фактори е функция от интерпретацията на действителността.

Според Теоремата на Томас няма значение какво е реалното състояние и какви са настъпващите промени, а решаващо в случая е какви са формираните представи за тях.

Военните цели в контекста на информационните войни са в три основни области: унищожаване или лишаване по друг начин от информация и информационни ресурси; разрушаване, затрудняване или поставяне под контрол на когнитивния цикъл при вземане на решения; реконструкция на социалната реалност на противника.

Действията на Ислямска държава са насочени към затрудняване на когнитивния цикъл при вземане на решения, както и към реконструиране на социалната реалност. Като основни области на въздействие в тези процеси се използват мюсюлманските общности в западните държави и миграционния поток от Близкия изток, Азия и Африка. Основни инструменти в тази война са мрежа от духовници и мюсюлмански храмове под контрола на организацията, както и уеб базирани информационни източници и групи в социалните мрежи изповядващи идеологията на Ислямска държава.

Хибридна война

Понятието хибридна война не е ново и ако се вникне в смисъла и съдържанието му е очевидно, че такива способности и методи за воюване са известни от дълбока древност. Такова разбиране се възприема от редица експерти и изследователи. Професора

от National Defense University Франк Хофман определя хибридна война като използване на конвенционални и неконвенционални сили, информационна война като пропаганда, както и икономически мерки за подкопаване на врага. Той допълва, че зад този модерен термин стои относително стара концепция[12]. В статия озаглавена „Хибридна война: Стара концепция, нови техники” Алекс Дийп защитава същата теза[13]. До такъв извод можем да достигнем и ако изходим от сравнително широко споделяните дефиниции за хибридна война. Според определението на Командването на обединените сили на САЩ хибридна война е едновременно и адаптивно прилагане на приспособена смесица от конвенционални и неконвенционални, терористични и криминални средства или дейности в оперативното поле на бойните действия[14]. Подобна е възприетата дефиниция и от НАТО, според която хибридна война е едновременно и адаптивно прилагане на конвенционални и неконвенционални средства в преследване на целите[15]. Без да е необходимо задълбочено изследване е очевидно, че терористични и криминални средства и действия се използват активно във войните, включително и в последната световна война. Според повечето от възприетите дефиниции понятието неконвенционална (irregular) война включва военни и невоенни асиметрични подходи за ерозиране на противниковата власт. Трябва да се отбележи, че такава концепция е развита още в трудовете на Сун Дзъ.

В изследването се поддържа тезата, която е в основата на изследванията на редица автори, че съществува сравнително нов начин на воюване, който може условно да бъде наречен **информационна хибридна война** и тази нова технология предопределя развитието на военното дело през следващите години.

Това е неясна, често невидима война, с прилагане на все повече хибридни технологии при водене на бойните действия. Хибридността се проявява както при формиране на структурата и състава на въоръжените сили, така също и при използваните оръжия и останалите военни ресурси като цяло. Видимата част на конфликта е в материалния свят, но основното бойно поле е човешкото съзнание. Целите на една такава война са свързани с налагане на условна власт над противника и контрол върху парадигмите, които той споделя. Респективно победата се измерва със способността за налагане на информационно господство. Власт над представите на противника за устройството, функционирането и случващото се в материалния свят. Добро и лошо, правилно и неправилно, приемливо и неприемливо, както и задаване на контекста, ролите, очакванията и алтернативите. В този нов вид война известните до сега конвенционални сили и средства за воюване се използват ограничено, като спомагателно средство, което служи за реконструиране на възприеманата реалност и подмяна или укрепване на парадигмите на противника. От тук и бойните действия често се проявяват като непряко, индиректно въздействие върху него, в отделни случаи дори без видима конфронтация. Въоръжените сили са с променлива форма, структура и състав, като в зависимост от съответната конюнктура и използване на хибридни технологии към тях се включват различни невоенни структури. В съвременните въоръжени конфликти се наблюдава напълно смесване и припокриване на политически, икономически и военни средства. Все по-неясни са границите при дефиниране на понятията въоръжен конфликт, оръжия, въоръжени сили, военни ресурси, война. Психологическото насилие и принудителната депривация са основните форми на колективно насилие, които най-често се появяват като резултат от въздействие върху когнитивната обработка на информацията. В резултат на това последиците от една такава война могат да бъдат минимални разрушения в материалния свят и поражения в човешкото съзнание.

Информационната хибридна война започва с предизвикване на криза във властта на противника с различни, често невоенни средства и завършва с подмяна на политическия елит. Често атакувания не е наясно, че спрямо него се води война или разбира това твърде късно. Дори и тогава той не насочва или не е в състояние да насочи ресурсите си към реалния противник, а реагира срещу инструментите, които са използвани срещу него.

Ислямска държава води именно такъв вид война срещу западната цивилизация. Организацията цели предизвикване на криза в западните общества посредством изграждане на представа за неспособност на правителствата да се осигурят сигурност, както и чрез поддържане на антагонистичен социален конфликт между мюсюлманските общности и изповядващите друга религия. Като следващи стъпки след терористичните атаки можем да очакваме вълна от протести в тези общности. Дълбока криза може да разруши съществуващия наратив в западните цивилизации и да създаде възможност за реконструиране на социалната действителност. Съществен елемент в една такава стратегия е разпространение на сунитския ислям и радикализиране на мюсюлманските общности.

Литература:

1. Рубин Д., Д. Пруйт, С. Ким, „Социальный конфликт”, Прайм-ЕВРОЗНАК, Санкт-Петербург, 2002, стр.25
2. Kriesberg L., „The Sociology of Social Conflict”, PRENTICE-HALL, INC., Englewood Cliffs, New Jersey, 1973
3. <http://rnda.armf.bg/59-000304/>
4. Krug EG et al., eds. *World report on violence and health*. Geneva, World Health Organization, 2002
5. Семерджиев Цв., „Информационна война”, София, 2005
6. Krug EG et al., eds. *World report on violence and health*. Geneva, World Health Organization, 2002
7. <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/warfare>; <http://www.oxforddictionaries.com/definition/learner/warfare>
8. <http://www.merriam-webster.com/dictionary/warfare>
9. Военный энциклопедический словарь, Военное издательство, Москва, 1986, стр.157
10. Department of Defense, Dictionary of Military and Associated Terms, 2015
11. Morton R., „The Thomas Theorem and the Matthew Effect”, *Social Forces*, 1995
12. https://www.washingtonpost.com/world/national-security/the-new-type-of-war-that-finally-has-the-pentagons-attention/2015/07/03/b5e3fcd2-20be-11e5-84d5-eb37ee8eaa61_story.html
13. Deep A., „Hybrid War: Old Concept, New Techniques”, <http://smallwarsjournal.com/jrnl/art/hybrid-war-old-concept-new-techniques>, 2015
14. Fleming, Brian P. „Hybrid threat concept: contemporary war, military planning and the advent of unrestricted operational art.”, United States Army Command and General Staff College, 2011
15. Jasper S., S. Moreland, „The Islamic State is a Hybrid Threat& Why Does That Matter”, *Small Wars Journal*, 2014, <http://smallwarsjournal.com/jrnl/art/the-islamic-state-is-a-hybrid-threat-why-does-that-matter>